

da su

dana 11. prosinca 1991. godine u večernjim satima, u Paulinom Dvoru, postupajući protivno odredbama članka 3. stavka 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12.kolovoza 1949.godine te članaka 48.i 51. stavka 1, 2. i 3. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12.kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 8.lipnja 1977.godine, tijekom obrane toga i okolnih sela od oružanih napada tzv. JNA i njoj pridruženih paravojskih postrojbi pobunjenog lokalnog srpskog stanovništva u zajedničkoj agresiji na Republiku Hrvatsku, kao pripadnici 2. pješačke čete 1. bojne 130. brigade Hrvatske vojske, zajedno s više nepoznatih osoba, nakon što su u gostionici u selu Vladislavcima čuli da je preminuo njihov ranjeni suborac Ilija Ravnjak, dogovorili se da odu u Paulin Dvor i iz odmazde zbog gubitka toga suborca ubiju tamošnje mještane srpske narodnosti, naoružani automatskim puškama i ručnim bombama ukrcali se u osobno vozilo oznake "VW Caddy" i dovezli se njime do Paulinog Dvora, pa su došavši do kuće Andrije Bukvića u Glavnoj ulici br. 52, znajući da u njoj zbog neposredne ratne opasnosti zajednički boravi više civilnih osoba srpske narodnosti, ušli u kuću i uvjerivši se da su tamo civili koje su tražili, rafalnom paljbom iz automatskih pušaka i bacanjem aktiviranih ručni bombi u prostorije u kojima su civili bili smješteni usmrtili Milana Labusa, Spasoju Milovića, Boju Grubišić, Božidara Sudžukovića, Bosiljku Katić, Dragutina Kečkeša, Boška Jelića, Milana Katića, Dmitra Katića, Draginju Katić, Vukašina Medića, Darinku Vujnović, Milku Lapčević, Anđu Jelić, Milicu Milović, Petra Katića, Jovana Gavrića, Milenu Rodić i Mariju Sudžuković,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata ubijali civilno stanovništvo,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva - opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. Osnovnog kaznenog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

- 1) da se protiv okrivljenika Nikole Ivankovića i Enesa Viteškića **produlji pritvor** po osnovi iz čl. 102. st. 1. t. 4. Zakona o kaznenom postupku,
- 2) da se pred Županijskim sudom u Osijeku održi glavna rasprava,
- 3) da se na glavnu raspravu iz pritvora privedu i ispituju okrivljenici Nikola Ivanković (14, 960 i 1331) te Enes Viteškić (18 i 961), da se pozovu i kao svjedoci ispituju:

- Franko Križman (22 u spisu Kir-1048/02),
- Zdravko Andrić (25 u spisu Kir-1048/02),
- Anto Pranjić (7 u spisu Kir-1053/02),
- Dragutin Lizak (13 u spisu Kir-1048/02),
- Ivica Šimičić (15 u spisu Kir-1048/02),
- Živko Katić (18 u spisu Kir-1048/02),
- Stana Pokrajac (20 u spisu Kir-1048/02),
- Ivan Delija (25 u spisu Kir-1109/02),
- Anton Jelenić (28 u spisu Kir-1109/02),
- Josip Smolčić (32 u spisu Kir-1109/02),
- Vladimir Burić (34 u spisu Kir-1109/02),
- Željko Petrovicki (18 u spisu Kir-1119/02),
- Josip Urban (20 u spisu Kir-1119/02 te 1124-1128),
- Nikola Huđin (22 u spisu Kir-1119/02),
- Ivan Čolina (1001),
- Ivan Švabelj (1002),
- Miroslav Gici (1113),
- Stjepan Čango (1003),
- Franjo Kovačević (1031),
- Josip Pavlinušić (1004),
- Radoslav Milović (1007),
- Savka Katić (1009),
- Zdravko Vinogradac (1011),
- Dragomir Lapčević (1010),
- Mladen Pavlovsky (1013),
- Ladislav Bogнар (1015),
- Mato Gedžić (1017),
- Dario Horvat (1018),
- Željko Nađ (1019),
- Stjepan Husnjak (1130),
- Darko Bobeta (1020),
- Karl Gorinšek (1169),
- Petar Pavković (1022),
- Slavko Kit (1024, 1116),
- Darko Ropac (1108),
- Davor Dobutović (1037),
- Živko Mijić (1041),
- Dražen Aračić (1039),
- Ivica Jelenić (1042),
- Zvonimir Kečkeš (1043),
- Pavo Kečkeš (1044),
- Franjo Pranjić (1046),
- Goran Sekereš (1047),
- Pejo Čosić (1049),
- Antun Ivanković (1051),

- Damir Orešković (1052),
- Josip Aračić (1059),
- Željko Bradarić (1060),
- Ivica Bradarić (1061),
- Obrad Simić (1062),
- Josip Maleš (1085),
- Nevenka Čanadić (1114),
- Mirjana Tepšić (1115),
- Đurđica Ratković (1118),
- Josip Sić (1290),
- Ivan Babić (1292),

te da se pozove i kao vještak ispita neuropsihijatar dr. Nikola Mandić (1134-1152),

4) da se na glavnoj raspravi u dokazne svrhe pročitaju i pregledaju: izvještaj, radni nalog te dnevnik događaja Policijske ispostave Čepin od 11. te 11/12. prosinca 1991. godine (87, 88 i 90), dopis Zapovjedništva 3/101 brig. HV od 21. prosinca 1991. godine (99-100) te dopis Ministarstva obrane RH od 7. prosinca 1991. godine (162-163), fotodokumentacija obavljenih ekshumacija u Rizvanuši i Trpinji i zapisnici istražnih sudaca Županijskih sudova u Gospiću i Osijeku o obavljenim ekshumacijama (181-183, 184-264, 1072, 1088-1099 te 8-17 u spisu Kir-1048/02), fotoelaborati i izvješća Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku u Zagrebu o obdukcijama posmrtnih ostataka oštećenika (265-953, 1100-1103, 1171-1258), te izvješće Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku u Zagrebu o identifikaciji oštećenika (1325-1326),

5) da se na osnovi izvješća o identifikaciji te obdukcijских nalaza obavi sudsko-medicinsko vještačenje o vrsti, načinu nastanka i kvalifikaciji ozljeda koje su zadobili pojedini oštećenici, odnosno o uzrocima smrti,

6) da se obavi balističko vještačenje radi utvrđivanja vrste i broja vatrenog oružja odnosno drugih ubojitih sredstava kojima su oštećenici zadane ozljede, a vještačenje bi za osnovu imalo tijekom obdukcije kod ekshumiranih žrtava pronađeno streljivo vatrenog oružja i krhotine eksplozivnih naprava (dokazi kao pod točkom 6. te listovi 1304-1306 spisa),

7) da se za okrivljenike pročitaju podaci o dosadašnjoj osuđivanosti, prekršajnoj kažnjavanosti i imovnom stanju (998, 999, 1016, 1025, 992 i 1006).

O b r a z l o ž e n j e

Protiv okrivljenika je provedena istraga zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, poblizje opisano u izreci ove optužnice.

Ispitan kao okrivljenik u istrazi **Nikola Ivanković** se branio da je od listopada 1991. godine bio pripadnik 130. brigade HV, da je obavljao dužnost vozača pri zapovjedništvu koje je imalo sjedište u Osnovnoj školi u Vladislavcima, da je vozio vozila "TAM-5000" i "Caddy" kojima je prevozio hranu ili smjene na položaje i da mu je neposredni zapovjednik bio Anto Pranjčić. Sjeća se da je dana 11. prosinca 1991. godine vozio večeru te iza 17,30 sati zbog prehlade otišao leći, a spavao u spomenutoj školi. Nije bio pod utjecajem alkohola, te ga noći nije nitko budio, a u jutro je vozio doručak. Toga 12. prosinca 1991. godine po dogovoru s bratom te s Josipom Pavelićem i njegovom djevojkom trebao je otići u Đakovo, ali je Josip Pavelić stradao u prometnoj nezgodi, pa mu je poslije podne išao u posjet u bolnicu u Osijeku. Zbog toga se događaja i sjeća 11. i 12. prosinca 1991. godine. O događaju u Paulinom Dvoru poznato mu je da je održan jedan sastanak u školi u Vladislavcima, na kojem je bilo puno prisutnih pa i on, pripadnik SIS-a Grošelji ispitivao ih je znaju li štogod o ubojstvu civila, no njega nitko ništa nije pitao, niti je on iša na tom sastanku rekao. Drugo mu o ubojstvu civila u Paulinom Dvoru nije poznato, nego ono što se kasnije počelo pričati. Neposredno nakon tog događaja nije kontaktirao s vojnim policajcem Antonom Jelenićem, ne sjeća se da su na spomenutom sastanku u školi bili vojni policajac Ivan Delija te Josip Smolčić iz službe motrenja, s njim nitko o događaju nije obavljao nikakav razgovor i ne sjeća se da bi sa bilo kim nakon sastanka s Grošeljom išao u Našice, nego je poslije tog sastanka nastavio raditi svoje uobičajene poslove. U siječnju 1992. godine formirao se izviđački vod u 130. brigadi HV te se on u taj vod dobrovoljno javio, a bilo je tu još šest ili sedam vojnika iz Vladislavaca. U vrijeme događaja imao je 80-85 kg težine, a nazivali su ga nadimcima Crni, Nidžo i Danguba. Prije rata često je boravio u Paulinom Dvoru, jer je tamo igrao nogomet, a i sestra mu je bila udana u Paulin Dvor.

Također ispitan u istrazi kao okrivljenik **Enes Viteškić** je opisao svoj ratni put u 130. brigadi HV, opisujući ratna zbivanja na području Vladislavaca i Paulinog Dvora, svoje suborce pa i one poginule, među kojima i Iliju Ravnjaka, no brani se da nije sudjelovao u počinjenju ubojstva u Paulinom Dvoru, niti u skupljanju mrtvih i odvoženju iz Paulinog Dvora, da nikada nije boravio na području vojarne Lug, da o stradanju civila u Paulinom Dvoru nikada nije imao neke razgovore s vojnom policijom i SIS-om, da je zapravo slučajem 13. prosinca 1991. godine u hotelu u Našicama zatekao neke vojne policajce i častio ih, a da je za slučaj Paulinog Dvora saznao putem javnog tiska.

Radi provrere obrana okrivljenika i utvrđivanja pravog činjeničnog stanja u istrazi su ispitani brojni svjedoci koji su imali izravna ili neizravna saznanja o događaju, te su prikupljeni brojni tzv. materijalni dokazi o svim odlučnim i važnim činjenicama glede počinjenog kaznenog djela.

Obrane okrivljenika nisu istinite, očigledno su usmjerene isključivo izbjegavanju kaznene odgovornosti, jer su u suprotnosti s činjenicama koje su tijekom istrage utvrđene brojnim prikupljenim dokazima koji daju pravo na zaključak da su okrivljenici počinili kazneno djelo za koje se terete.

Tako svjedok **Franko Križman** u svom je iskazu najprije opisao svoj ratni put tijekom kojeg je krajem 1991. godine došao na osječko područje kao zapovjednik 3. bojne 101. brigade HV. Negdje nakon 18. prosinca 1991. godine došao je do saznanja o događaju u Paulinom Dvoru. Bilo je to vezano za odluku da pod njegovo zapovjedništvo treba doći jedna satnija 130. brigade HV. Od zapovjednika te satnije Ante Pranjića saznao je da je 10 pripadnika te satnije (i još četvorica koji nisu pripadali Pranjićevoj satniji) dana 13. prosinca 1991. godine ubilo više civila u Paulinom Dvoru. Saznavši to, napisao je zahtjev zapovjedniku 101. brigade HV u kojem je tražio da on ne dobije navedene osobe pod svoje zapovjedništvo, nego da se za njih nađe neko drugo rješenje. U zahtjevu je napisao imena vojnika koje je saznao od Pranjića. Poznato mu je i to da je Pranjić prethodno o ovom događaju razgovarao sa Franjom Kovačevićem iz Zapovjedništva Operativne zone Osijek, dio tog razgovora čuo je i on te se sjeća da je Pranjić spominjao "alkohol, lude glave, mladost i pogibiju prijatelja", ali tada još nije shvatio o čemu se radilo, dok kasnije nije razgovarao s Antom Pranjićem.

Svjedok **Zdravko Andrić** u svom je iskazu uvodno opisao svoj ratni put i opširno iskazivao o svom zdravstvenom stanju (PTSP, i danas pod psihijatrijskim tretmanom). U prosincu 1991. godine bio je u vojnoj policiji pri 130. brigadi HV. Dana 11. prosinca 1991. godine zapovjednik voda vojne policije Ivan Delija naredio je njemu i policajcu Ivanu Čolini da odu iz Čepina, gdje je vojna policija bila smještena, u Paulin Dvor iz razloga što su tamo pobijeni civili i da će biti nekakva pratnja. Oko 23,30 sati njih dvojica dovezli su se u Paulin Dvor i tamo zatekli 8 do 9 pripadnika sanitetskog voda 130. brigade na čelu s dr. Josipom Malešom kako iz nusprostorije jedne kuće iznose mrtve civile u kamion. I on je sam ušao u te nusprostorije te vidio mrtva tijela, krv i tragove pucanja iz automatskog oružja i eksplozija bombi po zidovima i vratima. Vozača kamiona zna kao pripadnika 130. brigade i po nadimku Cigo. Bilo je tu i drugih pripadnika 130. brigade, a stigao je uskoro i zapovjednik vojne policije Ivan Delija. Od prisutnih je čuo da su stradale pobili pripadnici 130. brigade iz Vladislavaca iz odmazde za pogibiju svojih pripadnika. Nakon što su mrtva tijela utovarena, Ivan Delija je zapovjedio njemu i Čolini da voze ispred kamiona do vojnog skladišta Lug. Tamo je već bager iskopao veliki rov te su iz saniteta iznosili leševe i spuštali u taj rov. Tu je vidio zapovjednika 130. brigade HV Živka Mijića, nadalje osobu prezimenom Švabelj, bio je prisutan i Ivan Delija te osoba koja je u navedenoj brigadi radila za SIS i preziva se Pavković.

Istražni sudac ispitao je nadalje svjedoka **Antu Pranjića**. On je u vrijeme događaja u Paulinom Dvoru bio zapovjednik 2. satnije 1. bojne 130. brigade HV, zapovjednik brigade bio je Živko Mijić, a zapovjednik 2. voda u njegovoj satniji bio je sada pok. Josip Bradarić. Na dan zločina taj je vod bio na odmoru. On je toga dana zajedno s

dozapovjednikom Dragom Lizakom oko 16,00 sati došao u zapovjedništvo 130. brigade u OŠ Vladislavci, te je tamo zatekao pripadnike 2. voda Peju Ćosića i Ivicu Jelenića da nose sanduk municije, pa mu je tada Ivica Jelenić rekao da su ubili sve Srbe u Paulinom Dvoru. Odmah je obavijestio zapovjednika VP Ivana Deliju koji je ubrzo došao s više vojnih policajaca te su Pejo Ćosić i Ivica Jelenić Deliji ispričali da je Nikola Ivanković inicirao sve, potrpao njih iz 2. voda u vozilo "Golf Caddy", da su razoružali stražara pred Paulinim Dvorom te pobili Srbe koji su bili u kući Andrije Bukvića. Nakon toga Ivan Delija s vojnim policajcima Antonom Jelenićem i Ivicom Šimičićem te još Josip Smolčić i on (Pranjić) otišli su u Paulin Dvor da bi ispričano provjerili te su došavši u Paulin Dvor u spomenutoj kući i ispred nje našli više ubijenih muških i ženskih osoba. Po povratku u Vladislavce pronašli su Nikolu Ivankovića te ga je Ivan Delija sa svojim odveo u Beketince na ispitivanje. Oko sat vremena nakon odlaska vratili su se iz Beketinaca Ivica Šimičić i Ivan Delija s Nikolom Ivankovićem te je Ivica Šimičić ispričao Pranjiću što je Nikola Ivanković rekao na ispitivanju, a to je da su se napili, da je on predložio da odu u Paulin Dvor i pobiju Srbe, da su to i učinili i da su u tome uz njega sudjelovali Antun Ivanković, Damir Orešković, Ivan Bradarić, Željko Bradarić, Josip Bradarić, Obrad Simić, Zvonko Kečkeš, Pejo Ćosić, Ivica Jelenić, Goran Sekereš i Enes Viteškić. Tu u Vladislavcima ispitivanje Nikole Ivankovića ponovio je Vlado Burić iz SIS-a Operativne zone Osijek te je Ivanković i pred njim ponovio već navedeno. To su ispitivanje slušali još Drago Lizak i Josip Smolčić. Kao razlog Nikola Ivanković naveo je revolt na pogibiju vojnika iz njihove satnije Ilije Ravnjaka. Pred sam događaj napili su se u gostioni "Bijelo-plavi" u Vladislavcima. Svjedok Pranjić napomenuo je da je iz kasnijih saznanja zaključio da ipak svih navedenih 12 osoba nije sudjelovalo u ubojstvu, nego su samo neki krenuli s Ivankovićem u Paulin Dvor, a tko je doista pucao, to on ne zna. Postupak za taj događaj preuzela i vodila Vojna policija i SIS. Vrijeme događaja moglo bi biti između 14,30 i 15,00 sati. Nikola Ivanković bio je vozač u 2. satnji 1. bojne 130. brigade HV. Sljedeći dan na ispitivanje u Beketince pred vojnom policijom bili su odvedeni svi koji su bili s Ivankovićem.

Svjedok **Dragutin Lizak** naveo je da je u 130. brigadi HV bio na funkciji dozapovjednika 1. bojne, a zapovjednik brigade u vrijeme događaja u Paulinom Dvoru bio je Nikola Huđin. Sjeća se dana kada je zajedno s Antom Pranjićem došao u OŠ Vladislavce i kada su tamo dvojica Pranjićevih vojnika rekli ovome da su pobili sve u Paulinom Dvoru. Savjetovao je Pranjiću da pozove vojnu policiju, što je ovaj i učinio. Ubrzo se u OŠ Vladislavci skupilo dosta policajaca. U jednoj su se prostoriji vodili razgovori o događaju, on tamo nije bio prisutan, a nakon toga je od Ante Pranjića čuo da su to u Paulinom Dvoru počinili njegovi vojnici, njih 5 do 6, te se od spomenutih imena sjeća Nikole Ivankovića.

Svjedok **Ivica Šimičić** izjavio je da je krajem studenog 1991. godine postao vojni policajac u 130. brigadi HV, da mu je zapovjednik bio Ivan Delija, a zapovjednik 130. brigade bio je Nikola Huđin. Jednog dana u prosincu 1991. godine zapovjedništvo voda vojne policije u Beketincima nazvao je Anto Pranjić i tražio da policija dođe u Vladislavce pa je po zapovjedi Ivana Delije njih oko 10 vojnih policajaca moralo tamo otići i to navodno zbog neke gužve. U OŠ Vladislavci Ivan Delija je odvojeno razgovarao s Antom Pranjićem, a

nakon toga Ivan Delija naredio im je da Nikolu Ivankovića privedu u Beketince na informativni razgovor. Tako su on, Miroslav Gici i još jedan policajac i učinili, te je Ivankovića u Beketincima ispitivao Ivan Delija, pa ni on ni drugi iz vojne policije o tom razgovoru ne znaju ništa. Nakon ispitivanja po naređenju Ivana Delije Ivanković je vraćen u Vladislavce, no on nije išao s njim pa druge detalje ne zna.

Svjedokinja Stana Pokrajac izjavila je da su u Paulinom Dvoru preostali stanovnici bili smješteni u tri kuće. U vrijeme događaja ona se nalazila u kući Bogdana Krzmana zajedno s Bojom Jerković, Vidom Kulaš i Lazom Kulašom. U kući Andrije Bukvića nalazili su se Milan Labus, Boško i Anđa Jelić, Spasoje i Milica Milović, Dara Vujnović, Jovo Gavrić, Vuko Medić, Boja Grubišić, Milena Rodić, Marica i Božo Sudžuković, Petar, Bosa, Draginja, Mile i Dmtar Katić, Drago Kečkeš, Milka Lapčević i Veljo Gavrilović. U svojoj kući boravila je Boja Labus. Taj zajednički smještaj naredili su im pripadnici HV radi sigurnosti, da se ne kreću po selu jer su padale granate, nisu bili zatvoreni i mogli su prije podne i poslije podne obići svoje kuće i stoku. Sjeća se da je 11. prosinca 1991. godine noću čula pucnjavu iz vatrenog oružja, ali se nije usudila izaći iz kuće da bi vidjela što se događa. No, provirivala je te ispred kuće Andrije Bukvića vidjela jedno teretno vozilo. Sutradan je uočila da u kući Andrije Bukvića više nema njenih sumješтана, a pri ulasku u kuću vidjela je nekakve crvene tragove po podu i na zidu. Toga dana poslije podne minirana je kuća Andrije Bukvića. Na traženje njih četvero 13. prosinca 1991. godine vojska ih je odvezla iz Paulinog Dvora u Vuku te je ona otišla u Bosnu i tamo čula detalje o ubojstvu njenih nabrojanih suseljana u Paulinom Dvoru.

Svjedoci Živko Katić, Radoslav Milović, Savka Katić, Dragomir Lapčević, Nevenka Čanadić, Mirjana Tepšić i Đurđica Ratković, srodnici oštećenika, nemaju neposredna saznanja o događaju, nego su iskazivali o onome što su naknadno doznali od drugih osoba. Međutim, iz iskaza Živka Katića važna su ona njegova posredna saznanja čiji je izvor bio Lazo Kulaš, osoba koja se u vrijeme događaja nalazila u neposrednoj blizini, u kući Bogdana Krzmana. Prema kazivanju Laze Kulaša, što je naknadno posredno došlo do Žika Katića, počinitelji zločina bili su iz Vladislavaca, a među njima dvije osobe s nadimcima Danguba i Zijo. Također je svjedokinja Đurđica Ratković ukazala da se među domaćim Srbima kao nedvojbeno tvrdilo da je zločin počinio Nikola Ivanković, a za njega se u Paulinom Dvoru inače znalo, jer mu je sestra bila udana u to selo.

Svjedok Ivan Delija naveo je da je u vrijeme događaja u Paulin Dvoru bio zapovjednik voda VP pri 130. brigadi HV, a zapovjednik brigade bio je Nikola Huđin. On tvrdi da je događaj bio 11. studenog 1991. godine kada je kasno noću po dolasku u zapovjedništvo vojne policije u Beketincima saznao da su dvije patrole vojne policije oko 21,00 ili 22,00 sata pozvane da dođu u Vladislavce, jer da se tamo nešto dogodilo. Uputio se i on oko 02,00 sata po tom saznanju za svojima u OŠ Vladislavce i došavši tamo saznao da je u tijeku nekakav sastanak koji je vodio načelnik Centra SIS-a Osijek Mirko Grošelj. Tu je još vidio Antu Pranjića, Josipa Smolčića iz Centra za obavješćivanje i Petra Pavkovića, načelnika SIS-a 130. brigade HV. Grošelj mu je rekao da se zbio nekakav događaj u

Paulinom Dvoru i da je tamo uputio njegove policajce na osiguranje, a zatim je njemu naredio da jedna patrola vojne policije osigura skladište Luga te da se osiguraju jedna kola hitne pomoći i bager. Po naređenju Grošelja i Pavkovića on je ostao čekati u Vladislavcima, a ova dvojica su otišli u Lug. Nakon Grošeljeva povratka iz Luga po Grošeljevoj su zapovjedi u školu od strane Ante Pranjčića privedeni njegovi vojnici, njih 8 do 10. Od tih vojnika poznavao je Nikolu Ivankovića i osobu po nadimku Zijo. Grošelj je tim vojnicima rekao da su trebali biti raspoređeni na prvu liniju obrane na tzv. Pumpu u Paulinom Dvoru, no da će biti raspoređeni za izviđače u 130. brigadi, a svima prisutnima je zabranio da pričaju bilo što bilo kome o događaju koji se zbio, a niti da se o tome pišu bilo kakva izvješća. Tek nakon prethodno opisanog on je u razgovoru s Pavkovićem, Pranjčićem i Smolčićem saznao detalje o događaju u Paulinom Dvoru. Oni su mu ispričali da su ti Pranjčićevi vojnici, koji su taj dan bili slobodni, isprovocirani smrću jednog svog suborca otišli u Paulin Dvor i izvršili masakr nad civilima Srbima. On nije bio prisutan ukopu mrtvih tijela u Lugu, nego je detalje saznao od svog vojnog policajca Andrića.

Svjedok **Anton Jelenić**, pripadnik vojne policije 130. brigade HV, izjavio je da je zajedno sa više drugih policajaca, vjerojatno po nalogu Ivana Delije, na dojavu o ubojstvu civila u Paulinom Dvoru otišao u OŠ Vladislavce zajedno s vojnim policajcima Ivicom Šimičićem i Miroslavom Gicijem. Tamo je od Ante Pranjčića i Josipa Smolčića saznao za događaj, pa su svi oni istinitost saznanja otišli provjeriti u Paulin Dvor i utvrdili da se ubojstvo doista dogodilo. Na ulazu u selo bio je inače stražar iz 107. brigade HV. U kuću u kojoj se dogodilo ubojstvo ulazili su Smolčić i on i zatekli mrtva tijela te po zidovima tragove pucanja i eksplozija bombi. Po povratku u Vladislavce, a budući da je Josip Smolčić rekao da je jedan od mogućih počinitelja Nikola Ivanković, pronašli su ovoga, bio je vidno alkoholiziran i odveli su ga u zapovjedništvo VP u Beketince. Putem nisu o događaju razgovarali. Ivankovića su u Beketincima predali službujućem. Vrlo brzo vidio je da je u Beketince došao Petar Pavković, načelnik SIS-a 130. brigade HV. Nakon nekog vremena od Ivana Delije ili Petra Pavkovića dobili su on i Ivica Šimičić naredbu da se vrate u Paulin Dvor gdje se obavljao utovar mrtvih tijela u jedan kamion. Utovar su obavljali Nikola Ivanković, osoba nadimkom Zijo i Zdravko Andrić, vojni policajac koji se navodno sam na traženje Ivana Delije javio da ide tovariti mrtve. Tu su bili još i Ivan Delija i Petar Pavković koji je naredio da se leševi voze u Lug. Bilo je prisutno i vozilo saniteta. Nakon utovara, kamionom kojim je upravljao Nikola Ivanković, leševi su preveženi u Lug te su tamo ista trojica iznijeli leševe i spustili ih u već bagerom iskopanu jamu. Ukopu su bili prisutni Petar Pavković i Ivan Delija te on, Ivica Šimičić i Miroslav Gici, jer su morali osiguravati nesmetan prolaz kamionu iz Paulinog Dvora do Luga. Sljedeći dan vozio je Ivana Deliju na nekakav sastanak u OŠ Vladislavce, koji je vodio Mirko Grošelj i tu se odlučivalo što će biti sa počiniteljima, a to mu je nakon sastanka ispričao Ivan Delija. Rekao mu je da su počinitelji priznali ubojstvo i da su za kaznu pristali braniti tzv. Pumpu na prvoj crti bojišnice po cijenu života. Za uzvrat te su osobe otišle na oproštajnu večeru u hotel "Park" u Našice, a u pratnji su im bili on, Ivan Delija, Josip Smolčić i Anto Pranjčić. U to vrijeme vojna policija nije vodila kriminalističku obradu ovakvih slučajeva, nego je to za njih radio MUP. On zna da je povodom ovog događaja u zapovjedništvo VP u Beketince kod Ivana Delije dolazio Mato Gedžić, zapovjednik III. Policijske postaje Čepin, ali ne zna što su razgovarali.

Svjedok **Josip Smolčić** koji je u vrijeme događaja bio u službi motrenja i obavješćivanja iskazao je uglavnom suglasno Antunu Jeleniću o saznanju za događaj, o provjeri tog saznanja odlaskom u Paulin Dvor, o uhićenju Nikole Ivankovića, a potvrdio je i navode Jelenića i Delije o sastanku koji je u OŠ Vladislavci održao Mirko Grošelj. Dodao je tome da su sutradan poslije događaja on i Anto Pranjić otišli u Osijek i o svemu izvijestili zamjenika sekretara za narodnu obranu Mladena Pavlovskog kojemu je Pranjić rekao imena ljudi iz svoje postrojbe koji su navodno pobili civile u Paulinom Dvoru. Od tih imena siguran je samo u Nikolu Ivankovića i Enesa Viteškića. Nakon povratka iz Osijeka u zbornici OŠ Vladislavci bio je sastanak na koji je kratko ušao i on i tamo vidio 7 do 10 gardista kojima se obraćao Grošelj, između ostalog i prijetnjama zbog toga što su počinili zločin. Tako je i saznao da su oni kao počinitelji zločina trebali biti kažnjeni odlaskom na najteži položaj na crti obrane. U ime tih gardista ustao se Nikola Ivanković i zamolio da im se prije nego što odu na taj položaj omogući odlazak na večeru u Našice i to je Grošelj odobrio.

Svjedok **Vladimir Burić** za događaj zna tako što ga je noću 11/12. prosinca 1991. godine kao vršitelja dužnosti zapovjednika 68. bataljona VP pri OZ Osijek pozvao Mirko Grošelj, te mu zapovjedio da sa pomoćnikom zapovjednika OZ za sanitet dr. Darkom Ropcem ode u Vladislavce i da se pobrinu da sanitet 101. brigade HV obavi ukop mrtvih tijela u Lugu, on je to učinio, prenio ovakvu zapovjed Grošelja, vratio se u Osijek, te nakon što je naknadno obavješten da je zapovjed izvršena podnio Grošelju rukom pisano izvješće o tome. U svemu tome imena počinitelja nije saznao, u Lugu nije bio, o tome nije razgovarao sa zapovjednikom VP u 130. brigadi Ivanom Delijom, od Delije nije primio niti bilo kakvo izvješće, a njegovo je bilo samo to da izvrši zapovjed koju je dobio od Grošelja. U to je vrijeme, naime, SIS bio nadređen vojnoj policiji. Naknadno je od Mirka Grošelja saznao da su počinitelji ubojstva određeni da bez hrane i vode do kraja po cijenu života brane tzv. Pumpu između Ernestinova i Paulinog Dvora kao jedini prohodan put za tenkove neprijatelja.

Svjedoci **Željko Petrovicky** i **Josip Urban** bili su pripadnici 107. brigade HV, prvi kao jedan od zapovjednika a drugi kao vojnik. Prvi ima samo posredna saznanja, a Josip Urban ima neposredna saznanja zbog toga što je kritične večeri iza 17,30 sati bio na straži na ulazu u selo Paulin Dvor. Oko 20,30 sati do sela je došlo vozilo "Caddy" s oko 8 vojnika koji su mu rekli da su iz Vladislavaca. Zbog mraka nije dobro vidio njihova lica, a bolje je vidio samo vozača koji je bio oko 35 godina, dok su ostali bili vidno mlađi, oko 20 godina. Svi su osim jednog bili u vojnim odorama, imali su automatske puške i ručne bombe. Vozilo i jedan mlađi vojnik ostali su na ulazu u selo, a ostali su otišli u selo do jedne kuće s desne strane na oko 150 metara. Bili su svi vidno pijani. Čuo je od njih da su "došli napraviti malo reda, jer da su Srbi ubili njihovog kolegu". Ubrzo je čuo više rafalnih paljbi i nekoliko detonacija od bombi. Grupa se brzo vratila iz sela i otišla prema Hrastinu. Nakon njih prvi su na mjesto događaja došli iz odjeljenja saniteta, koje je bilo smješteno na početku sela, te su otišli o tome izvijestiti u Vladislavce govoreći mu usput da tamo u kući ima mrtvih ljudi. Nakon oko dva sata stigla su vozilom četiri vojna policajca, otišli su do kuće, a njega su pitali da opiše vozilo koje je ušlo u selo, te su mu nakon njegova opisivanja rekli da znaju koji su to ljudi bili. Oko 04,00 sata u jutro u selo su ušla teretna vozila i sanitet i odvezli mrtve.

Svjedok **Nikola Huđin**, tada zapovjenik 130. brigade HV, izjavio je da u vrijeme događaja nije bio u Vladislavcima, a o događaju ga je nakon povratka obavijestio načelnik stožera brigade Ivan Švabelj. No, sve je već tada, kako mu je rekao Švabelj, bilo riješeno, tako da on sam ništa više nije poduzimao.

Svjedok **Mladen Pavlovsky** obavljao je u prosincu 1991. godine dužnost zamjenika sekretara za narodnu obranu u Osijeku te istovremeno dužnost djelatnika SIS-a u Centru Osijek. On je od osobe po prezimenu Smolčić koji je tada radio u Centru za obavješćivanje čuo o događaju u Paulinom Dvoru i o tome napravio izvješće za Upravu SIS-a u Zagrebu. Izvješće je poslao telefaksom. U tom izvješću nije navodio imena osoba koje su zločin počinile, nego je to bila samo informacija o događaju i eventualnim posljedicama. Od Smolčića je saznao i da su mrtva tijela pokopana u Lugu. Nije mu poznato tko je to naredio. Ne sjeća se je li sa Smolčićem kod njega bio još netko drugi.

Svjedok **Mato Gedžić** bio je u vrijeme događaja zapovjednik Policijske postaje Čepin. Sjeća se da je obavijest o događaju dojavio policiji neki građanin, to je primio dežurni, a s tim u vezi došao je u Čepin djelatnik Policijske uprave Osijek Vljako Petrović i zamolio ga da odu u zapovjedništvo Vojne policije u Beketince. Uz put mu je rekao zbog čega tamo idu. U Beketincima su zatekli 5 do 6 vojnih policajaca i njihovog zapovjednika Ivana Deliju. Vljako Petrović razgovarao je s Delijom, no svi su iz Vojne policije negirali bilo kakvo saznanje o spornom događaju i sam događaj, a inače je to područje bilo pod vojnim nadzorom.

Svjedok **Darko Bobeta** bio je bolničar u sanitetu 130. brigade HV. Sjeća se da je sredinom prosinca 1991. godine cijela sanitetska ekipa dobila naređenje da noću ode u Paulin Dvor radi utovara mrtvih tijela osoba koje su tamo stradale. Zapovjed mu je izdao načelnik saniteta brigade Josip Maleš. Kad su vozilom saniteta došli u Paulin Dvor do određene kuće, tamo je već bio kamion kojim je upravljala vojna osoba. U dvorištu su zatekli dva ili tri mrtva tijela, a ostala tijela bila su u jednoj sobi u kući. Tijela su u kamion tovarili pripadnici saniteta. Ne sjeća se je li bila prisutna vojna policija. Dok su obavljali utovar bili su prisutani iz saniteta dr. Josip Maleš i dr. Davor Dobutović, a tvrdi da nitko drugi osim saniteta nije utovarivao mrtva tijela, koja su nakon utovara prevežena u Lug.

Svjedok **Petar Pavković** bio je u prosincu 1991. godine od Centra SIS-a Osijek imenovan načelnikom SIS-a 130. brigade HV. Polovinom toga mjeseca vođa grupe za osmatranje i javljanje iz Vladislavaca javio mu je da je u Paulinom Dvoru došlo do ubojstva civila. On je tada došao u zapovjedništvo brigade i vidio da su prisutni već upoznati o događaju. Na mjesto događaja upućena je vojna policija sa zapovjednikom Ivanom Delijom da obave očevid. Nakon povratka Ivan Delija obavijestio ih je da je ubijeno oko 15 ljudi u jednoj kući u Paulinom Dvoru. To je Delija njima prenio usmeno i on ne zna je li Delija napravio zapisnik o očevidu. Nakon tog saznanja on se uputio u Osijek da izvijesti svog nadređenog Slavka Kita te generala Gorinška. Gorinšek je nakon saznanja o događaju donio

odluku da se mrtva tijela maknu s prve crte bojišta i sahrane u pozadini. Bila je određena grupa iz saniteta da izvrši utovar tijela u kamion, da se prevezu u Lug i tamo sahrane. U njegovoj prisutnosti Gorinšek nije donio nikakvu odluku što da se učini s grupom vojnika na koju se sumljalo da je zločin počinila. Sljedećeg jutra on je išao obavijestiti svog pretpostavljenog Mirka Grošelja, ali je ovaj već sve o tome znao. Naredio mu je da se vrati u Vladislavce, došao je tamo ubrzo i sam Grošelj, u školu je pozvana ta grupa vojnika, a radilo se od 5 do 7 osoba, pa je tamo s njima Grošelj obavljao razgovor, ali on nije bio prisutan i ne zna šta se razgovaralo. Poznato mu je da je od te grupe vojnika formirana izviđačka grupa, da su slani na najopasnija mjesta na prvoj crti bojišta i da su dvojica ili trojica poginula. Čuo je da je jednome od te grupe poginuo brat, da je ta grupa kritične večeri bila slobodna, da su se napili u jednom ugostiteljskom objektu i da su na vijest o pogibiji brata jednoga od njih otišli vozilom "Caddy" u Paulinom Dvor i počinili zločin. On nije bio na utovaru mrtvih tijela u Paulin Dvoru, zna da je naređenje za to dobila sanitetska grupa i njen zapovjednik Josip Maleš, ali je bio prisutan ukopu u Lugu.

Svjedok **dr. Davor Dobutović** iskazao je da je bio u sanitetu 130. brigade HV u Vladislavcima. Pamti da im je njihov nadređeni dr. Josip Maleš naredio da idu u Paulin Dvor, a išao je s njima i dr. Maleš, te su tamo iz jedne kuće u neko vozilo pokupili mrtva tijela, odvezli ih u Lug i sahranili u zajedničku grobnicu. Sjeća se da je s njima bio bolničar Darko Bobeta.

Svjedok **Pejo Ćosić** bio je pripadnik 130. brigade, a neposredni zapovjednik bio mu je Anto Pranjčić. Naveo je da je o samom događaju čuo pričanje tek sutradan od Ante Pranjčića. Toga dana kad se događaj zbio on je čuo da pada Paulin Dvor te je zajedno s Ivicom Jelenićem, ne može se pouzdano sjetiti jesu li još bili Josip Aračić i Goran Sekereš, a svi su oni iz njegove postrojbe, traktorom vozio sanduk municije u Paulin Dvor. Na ulazu ih je međutim zaustavio i vratio stražar. Do ulaza u selo došao je još i auto "Zastava 101", no ne zna tko je bio u tom vozilu, ali je i njih stražar s ulaza vratio kazavši da je uzbuna lažna. Sutradan u jutro bio je u zapovjedništvu satnije u školi u Vladislavcima i u jednoj prostoriji pred više osoba čuo od Ante Pranjčića što se dogodilo u Paulinom Dvoru, no bez detaljnijih opisa, a nakon tog Pranjčićevog pričanja iz te prostorije izašli su van on, Ivica Jelenić, Goran Sekereš, Dražen Aračić i Josip Aračić.

Svjedok **dr. Josip Maleš**, bio je u prosincu 1991. godine načelnik saniteta 130. brigade HV. On je negirao svoj boravak u Paulinom Dvoru kritične večeri i bilo kakvo detaljnije saznanje o zločinu i sklanjanju leševa u "Lug", osim površne informiranosti javnim pogovorom, pa je pri tome ostao i pored toga što mu je istražni sudac predočio suprotan iskaz njemu podređenog liječnika dr. Davora Dobutovića koji je po njegovoj zapovjedi išao sa ekipom saniteta u Paulin Dvor radi odvoženja leševa u "Lug".

Svjedok **Slavko Kit** bio je u kritično vrijeme na dužnosti načelnika sigurnosti u Zapovjedništvu Operativne zone Osijek, ali je istovremeno bio pripadnik Centra SIS-a Osijek. Sjeća se da je u noći 11. prosinca 1991. godine pozvan u zapovjedništvo, da je

sastanak načelnika rodova i službi Operativne zone sazvaio general Gorinšek, da je prisutne obavijestio da su u Paulinom Dvoru pripadnici 130. brigade počinili zločin nad srpskim civilima te je zapovijedio da se protiv počinitelja poduzmu sankcije, da se mrtva tijela pokupe i sahrane, ali da se javnost ne obavještava, jer je RH bila pred međunarodnim priznanjem. Pojedinačne naredbe za poduzimanje konkretnih zadataka nisu izdavane odmah na sastanku, nego vjerojatno kasnije. On je dobio samo zapovjed da provjeri je li načelnik centra SIS-a Osijek Mirko Grošelj obavješten o događaju. Kada je s Grošeljom stupio u kontakt, doznao je da je ovaj već informiran, da je poduzeo potrebne mjere, da je dao i privesti neke osobe, ali da su one već i puštene. Druge pojedinosti u vezi s događajem nisu mu poznate.

Svjedok **dr. Darko Ropac** bio je u kritično vrijeme načelnik saniteta u Zapovjedništvu Operativne zone Osijek. Sjeća se da je noću 11. prosinca 1991. godine pozvan u zapovjedništvo, da je sastanak dijela zapovjedništva sazvaio zapovjednik Karl Gorinšek te su obaviješteni da je u Paulinom Dvoru jedan potpuno pijani pripadnik 130. brigade ubio 12 civila srpske narodnosti nakon što mu je poginuo prijatelj iz brigade. On je nakon tih informacija predložio da se postupi uobičajeno, prevoženjem tijela ubijenih na sudsku medicinu Kliničke bolnice Osijek. No, kako bi to doprlo do javnosti, a očekivalo se međunarodno priznanje RH, donijeta je odluka da se tijela žrtava odmah pokopaju, a taj zadatak trebao je obaviti sanitet. Takvu je zapovjed on osobno prenio načelniku saniteta 130. brigade HV dr. Josipu Malešu u Vladislavcima te je ovaj taj zadatak i obavio sa svojim pripadnicima saniteta, ali on ne zna gdje je ukop obavljen. Također mu nije poznato niti ime počinitelja, a niti je li što protiv njega poduzimano.

Svjedok **Stjepan Husnjak** bio je kao načelnik prometne struke, također član Zapovjedništva Operativne zone Osijek. I on je kritične noći u zapovjedništvu saznao neke detalje o zločinu, ali površno, jer kao načelnik za promet nije u vezi događaja dobio neke zadaće. No, sjeća se da su formirane ekipe za uviđaj i sanaciju. Uviđaj je trebala obaviti ekipa sastavljena od djelatnika SIS-a i vojne policije. SIS-om je rukovodila osoba prezimenom Grošelj, koji je kasnije počinio samoubojstvo, a organizacija službi bila je tada postavljena tako da SIS i vojna policija nisu bili pod neposrednim zapovjedništvom zapovjednika Operativne zone. Zna da su žrtve pokopane, sanacijom je rukovodio dr. Darko Ropac, ali on ne zna gdje je ukop obavljen, niti su mu poznati ostali detalji ovog predmeta.

Svjedok **Karl Gorinšek**, zapovjednik Operativne zone Osijek, naveo je u svom iskazu da je 11. prosinca 1991. godine oko 22,00 sata u Zapovjedništvo Operativne zone došao dr. Darko Ropac i obavijestio ga o ubojstvu civila u Paulinom Dvoru. Rekao mu je da je to počinilo nekoliko vojnika 130. brigade HV automatskim oružjem, no nije naveo imena, a on ga nije ni pitao otkud mu takva informacija. Odmah je sazvaio svoje pomoćnike, sjeća se Slavka Kita i Franje Kovačevića, a Ivicu Vrkića mijenjao je toga trenutka Ladislav Bogнар. Ovakav događaj bio je tada pod ingerencijom SIS-a i vojne policije, a vojska je trebala samo pokopati mrtve i obavijestiti Glavni stožer HV, što je i učinjeno. No, on je kasnije doznao da glede pokopa mrtvih nije postupljeno po njegovoj naredbi i da oni nisu pokopani u

najbliže groblje. U okviru dnevnog izvješća on je informaciju o događaju dostavio u Glavni stožer, a svoja posebna izvješća slali su po svojoj liniji i načelnici pojedinih službi. Sjeća se da je i zbog drugih problema, a uključivši i događaj u Paulinom Dvoru, formirao komisiju od tri člana, koja je trebala ispitati slučaj. U komisiji je bio operativac s prezimenom Sić i inženjerac prezimenom Babić, a treće osobe se nije mogao sjetiti. Nakon izvješća ove komisije o stanju u 130. brigadi HV on je išao u Bektince na razgovor kod zapovjednika te brigade. U odnosu na počinitelje zločina on je poduzeo ono što je bilo u nadležnosti vojske, a to je da je naredio da se sudionici zločina premjeste na prvu liniju bojišta da se tamo dokazuju. Obavješten je da se po njegovom naređenju postupilo. Činjenično stanje o samom zločinu te imena i okolnosti su po službenoj dužnosti u okviru svoje djelatnosti morali utvrditi načelnik SIS-a Osijek Mirko Grošelj, načelnik SIS-a Operativne zone Slavko Kit, načelnik SIS-a 130. brigade Petar Pavković te vojna policija. U to vrijeme 68. bataljun VP bio je tada u formiranju i zapovjednik Vladimir Burić javio mu se na dužnost 15. prosinca 1991. godine.

U istrazi su ispitani još i svjedoci Ivan Čolina, Ivan Švabelj, Stjepan Čango, Josip Pavlinušić, Franjo Kovačević, Zdravko Vinogradac, Ladislav Bognar, Dario Horvat, Željko Nađ, Miroslav Gici, Živko Mijić, Ivica Jelenić, Zvonimir Kečkeš, Dražen Aračić, Pavo Kečkeš, Franjo Pranjčić, Goran Sekereš, Antun Ivanković, Damir Orešković, Josip Aračić, Željko Bradarić, Ivica Bradarić, Obrad Simić, Josip Sić i Ivan Babić, od kojih su neki, što su spominjali i prethodni svjedoci, bili pripadnici vojne policije, a drugi ili pripadnici zapovjedne strukture u 130. brigadi HV, drugim postrojbama HV, odnosno Zapovjedništvu Operativne zone Osijek ili obični vojnici. Oni su općenito iskazivali o prilikama u vrijeme događaja u Paulinom Dvoru i o svojim saznanjima glede tog događaja, a neki od njih koji su pripadali spornoj desetini pod zapovjedništvom Ante Pranjčića negirali su svaku svoju vezu s događajem u Paulinom Dvoru. Međutim, treba posebno izdvojiti da je svjedok Josip Pavlinušić koji je bio zapovjednik 1. bojne 130. brigade HV napomenuo da je po povratku s odmora saznao što se dogodilo tako da mu je sve ispričao njegov dozapovjednik Dragutin Lizak, a uz to je posebno naveo da je cijeli slučaj preuzela u svoju nadležnost vojna i civilna policija. Svjedok Ladislav Bognar koji je bio rerefent u Službi IPD u Operativnoj zoni Osijek iskazao je da je o događaju saznao na tzv. brifingu kod zapovjednika Karla Gorinšeka, ali se nisu spominjala imena počinitelja. Gorinšek je kao vojničku kaznu počiniteljima odredio da idu na određeni položaj i da ga ne smiju napuštati. Svjedok Željko Nađ uz ostalo je napomenuo da je u to vrijeme u njihovoj postrojbi vozilo "VW Caddy" vozio Nikola Ivanković. Svjedok Živko Mijić preuzeo je zapovjedništvo 130. brigade HV 24. prosinca 1991. godine i o događaju je čuo nakon toga. Iz njegovog je iskaza važno to da je u to vrijeme vojnom policijom zapovjedao SIS, sva izvješća vojne policije išla su SIS-u i postojalo je dvojno zapovijedanje, jer je formalno vojna policija i njezin zapovjednik Ivan Delija bili podređeni njemu, ali istovremeno i SIS-u.

Prema nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra okrivljenici su u vrijeme događaja bili ubrojivi ali smanjeno (dokaz pod točkom 3. prijedloga).

Iz zapisnika o ekshumaciji i očevidu koje je proveo istražni sudac Županijskog suda u Gospiću te fotodokumentacije (dokazi pod točkom 4. prijedloga) posmrtni ostaci tijela oštećenika pronađeni su 13. svibnja 2002. godine na području Rizvanuše kod Gospića, zakopani na tri lokacije. Dokumentacija pronađena uz tijela ukazivala je da bi se radilo upravo o žrtvama iz Paulinog Dvora, jer su pronađeni različiti osobni dokumenti glasili na imena: Milan Labus, Spasoja Milović, Boja Grubišić, Božidar Sudžuković, Bosiljka Katić, Dragutin Kečkeš, Boško Jelić, Milan Katić, Draginja Katić i Vukašin Medić, svi s prebivalištem u Paulinom Dvoru, a koje je kao stradale u kući Andrije Bukvića nabrojala svjedokinja Stana Pokrajac.

Obdukcija pronađenih posmrtnih ostataka obavljena je u Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku u Zagrebu (dokaz pod točkom 4. prijedloga) te su liječničke ekipe, sastavljene od liječnika nekoliko specijalnosti, utvrdile stanje pronađenih tjelesnih ostataka te ozljede koje su oštećenici zadobili, usljed kojih je nastupila njihova smrt, a pored toga i sredstva nanošenja smrtonosnih ozljeda (projektili vatrenog oružja i krhotine odnosno kuglice ručnih bombi).

U DNA-laboratoriju navedenog zavoda također su obavljene identifikacije pronađenih posmrtnih ostataka (dokaz pod točkom 4. prijedloga) pa su na taj način identificirani Boja Grubišić, Mile, Dmitar, Petar i Bosiljka Katić, Anđa i Boško Jelić, Spasoja i Milica Milović, Milena Rodić, Božidar i Marija Sudžuković, Vukašin Medić i Milan Labus, a u postupku identifikacije su uzorci za Jovana Gavrića i Draginju Katić. Dakle, nedvojbeno se radi o osobama koje su boravile u kući Andrije Bukvića u Paulinom Dvoru i koje su ubijene 11. prosinca 1991. godine.

Ekshumacija posmrtnih ostataka Dare Vujnović obavljena je na mjesnom groblju u Trpinji (dokazi pod točkom 4. prijedloga). Obdukcija njenih posmrtnih ostataka obavljena je Kliničkoj bolnici u Osijeku te je vještak utvrdio da je ona umrla nasilnom smrću usljed iskrvarenja uzrokovanog razaranjem projektilom krvnih sudova ispod koljena (dokaz pod točkom 6. prijedloga).

Iako, dakle, za sada još nisu identificirani posmrtni ostaci Milke Lapčević i Dragutina Kečkeša, može se s obzirom na ostale prikupljene dokaze o pronađenim ostacima ljudskih tijela u Rizvanuši te o broju i identitetu oštećenika s visokim stupnjem izvjesnosti zaključiti da su i njih dvoje također ubijeni u Paulinom Dvoru.

Prema izvještaju, radnom nalogu te dnevniku događaja Policijske ispostave Čepin te prema dopisu Zapovjedništva 3/101. brigade HV (dokazi pod točkom 4. prijedloga) kao službenim dokumentima policije odnosno vojske vidljivo je da je počinjeno višestruko ubojstvo u Paulinom Dvoru bilo i službeno evidentirano i poznato kao događaj.

Prema sadržaju svih naprijed izloženih dokaza tijekom provedene istrage na nedvojben je način, dakle, utvrđeno da je u Paulinom Dvoru 11. prosinca 1991. godine doista u okolnostima rata počinjeno višestruko ubojstvo i to ukupno devetnaest sada poznatih

civilnih osoba. Sve odlučne činjenice s tim u vezi utvrđene su tijekom istrage izravnim naprijed opisanim dokazima, analizom kojih dolazimo do zaključka kako su okrivljenici počinili kazneno djelo za koje se terete.

Na to prije svega ukazuju iskazi ranije citiranih svjedoka i to osobito:

1) Zapovjednik 3. bojne 101. brigade HV Franko Križman 21. prosinca 1991. godine sastavio je dopis zapovjedniku 101. brigade u kojem je izvijestio o počinjenom zločinu, a među počiniteljima navedenim u izvješću su upravo okrivljenici Nikola Ivanković i Enes Viteškić.

2) Zapovjednik 2. pješačke čete 130. brigade HV Anto Pranjić, nadređen okrivljenicima u vrijeme događaja, osobno je od dvojice svojih vojnika Peje Čosića i Ivica Jelenića, koji su prema njegovoj interpretaciji očito imali neposredna saznanja o događaju, čuo da je okr. Nikola Ivanković inicirao zločin, potrpao više pripadnika 2. pješačke čete u vozilo "Caddy", odvezao ih u Paulin Dvor i da su tamo pobili sve Srbe koji su bili u kući Andrije Bukvića. I samog je okrivljenika Nikolu Ivankovića Anto Pranjić slušao kako to iznosi pred Vladom Burićem, za koga je Anto Pranjić naveo da je u Vladislavce došao iz Operativne zone iz SIS-a.

3) Dozapovjednik 1. bojne 130. brigade HV Dragutin Lizak saznao je od Ante Pranjića da je zločin počinilo njegovih 5-6 vojnika, među kojima je Pranjić navodio okr. Nikolu Ivankovića, a Pranjić je to saznanje imao tako što je u zapovjedništvu brigade u OŠ Vladislavci prisustvovao razgovoru koji je vođen s počiniteljima.

4) Živko Katić posredno je od Laze Kulaša, sada pokojnog, koji je u vrijeme događaja boravio u Paulinom Dvoru u susjednoj kući (Bogdana Krzmana), doznao da su počinitelji zločina bili iz Vladislavaca, a među njima osobe s nadimcima Danguba i Zijo, što upravo jesu nadimci okrivljenika. Činjenicu o boravku Laze Kulaša u toj susjednoj kući navela je i Stana Pokrajac.

5) Đurđica Ratković iznijela je opće uvjerenje Srba iz Paulinog Dvora da je zločin počinio okr. Nikola Ivanković.

6) Ivan Delija ukazao je da su oba okrivljenika upravo kao počinitelji zločina bili dovedeni od strane njihovog zapovjednika Ante Pranjića na sastanak s načelnikom Centra SIS-a Mirkom Grošeljom, koji se odvijao u OŠ Vladislavci.

7) Anton Jelenić iznio je da je na okr. Nikolu Ivankovića kao počinitelja zločina odmah nakon događaja ukazao Josip Smolčić, šef službe motrenja i obavješćivanja u Vladislavcima. Također mu je Ivan Delija ispričao da su na sastanku u OŠ Vladislavci tamo privedeni, a već je navedeno da su to između ostalih bili i okrivljenici Nikola Ivanković i

Enes Viteškić, priznali da su počinili zločin i pristali za kaznu po cijenu života braniti tzv. **Pumpu na prvoj liniji bojišnice**, a da su za uzvrat tražili oprostajnu večeru u hotelu u **Našicama**. Jelinić je također istakao da su upravo okrivljenici Nikola Ivanković i Enes Viteškić kupili mrtve, unosili ih u kamion i sahranjivali u Lugu, iz čega se može izvesti logičan zaključak da su to baš oni i morali napraviti upravo kao počinitelji i to kao neku vrstu kazne.

8) Josip Smolčić bio je s Antom Pranjićem kad je ovaj o zločinu izvješćivao zamjenika sekretara za narodnu obranu u Osijeku Mladena Pavlovskog i kad je kao počinitelje naveo okrivljenike Nikolu Ivankovića i Enesa Viteškića. Također je Smolčić bio prisutan sastanku u OŠ Vladislavci, na kojem se Mirko Grošelj obraćao nekolicini gardista kao počiniteljima zločina, prijeteci im kažnjavanjem, a u ime tih gardista ustao se upravo okr. Nikola Ivanković i zamolio da im prije tog kažnjavanja omoguće oprostajnu večeru u hotelu u Našicama.

9) Josip Urban opisao je da je bio stražar na ulasku u Paulin Dvor i da je u selo ušlo vozilo "Caddy" s više vojnika, da se ubrzo čula pucnjava i eksplozije, a da su nakon toga pripadnici saniteta koji su bili u selu, a nešto kasnije i vojna policija, utvrdili da su u toj pucnjava ubijeni civili. Po njegovom opisu vozača spomenutog vozila i samog vozila osnovano se može zaključiti da je to bio okr. Nikola Ivanković, jer je on u zapovjedništvu 2. čete 130. brigade HV obavljao dužnost vozača i vozio upravo vozilo "Caddy", a i navedena životna dob toga vozača koji je dovezao to vozilo u Paulin Dvor odgovara životnoj dobi okrivljenika Nikole Ivankovića u vrijeme događaja, za razliku od ostalih pripadnika (14 odnosno 12) navedene čete, koje su u svojim iskazima navodili Franko Križman i Anto Pranjić i koji su svi tada bili mlađi od okrivljenika Nikole Ivankovića. S ovom se činjenicom može povezati navod Josipa Urbana da su mu vojni policajci, kada im je opisao vozilo i vojnike koji su ušli u Paulin Dvor, odmah rekli da znaju tko je to bio, jer se dakle znalo da okr. Nikola Ivanković u postrojbi kao vozač duži spomenuto vozilo. S ovom je činjenicom u vezi i ona koju smo naveli naprijed pod točkom 2) kada su Pejo Ćosić i Ivica Jelenić Anti Pranjiću govorili da je upravo okr. Nikola Ivanković potrpao više vojnika u navedeno vozilo i odvezao ih u Paulin Dvor.

10) Željko Nađ potvrdio je da je vozilom "Caddy" u to vrijeme kao vozač u njihovoj postrojbi upravljao okr. Nikola Ivanković.

11) Pejo Ćosić opisao je da je sutradan tj. 12. prosinca 1991. godine bio prisutan u jednoj prostoriji u OŠ Vladislavci u kojoj se pričalo o zločinu te je on s još četvoricom vojnika napustio prostoriju, iz čega se daje zaključiti da su očito sa sastanka s Mirkom Grošeljom bili udaljeni oni koji nisu sudjelovali u zločinu, a ostali su oni koji su bili počinitelji, među kojima su po kazivanju već naprijed navedenih svjedoka bili okrivljenici Nikola Ivanković i Enes Viteškić.


Navedene činjenice svojom brojnošću, vjerodostojnošću izvora i svojom **podudarnošću**, a zajedno s ostalim u istrazi pribavljenim naprijed opisanim dokazima o svim **odlučnim** činjenicama, osnovano dovode do neprijepornog zaključka da su okrivljenici Nikola **Ivanković** i Enes Viteškić u vrijeme ratnih zbivanja na području Paulinog Dvora, kao pripadnici Hrvatske vojske, svojim učinima, počinivši ubojstva ukupno 19 naprijed navedenih civilnih osoba, prekršili odredbe čl. 3. st. 1. t. a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12.kolovoza 1949.godine te odredbe čl. 48. i 51. st. 1, 2. i 3. Dopunskog protokola (I) ženevskih konvencijama o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, od 8.lipnja 1977.godine koje u odnosu na osobe koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima zabranjuju nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, što nam onda nesumnjivo daje pravo na zaključak da su okrivljenici počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Stoga se, slijedom izloženog, ova optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu osnovanom.

Što se tiče prijedloga da se okrivljenicima produlji pritvor na osnovi čl. 102. st. 1. t. 4. ZKP, on se ukazuje opravdanim, jer je u pitanju počinjenje kaznenog djela za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od 20 godina, pri čemu okolnosti počinjenja daju tom djelu posebnu težinu, budući da se radi o ubojstvu 19 civilnih osoba koje nisu ni na koji način sudjelovale u ratnim događajima i to mahom starije životne dobi, pri čemu su gotovo polovina žene. Konačno, činjenica da su nezaštićene civilne osobe ubijene u obiteljskoj kući u koju su se sklonile, pri čemu je izražena bezobzirnost kod učina, s odmazdom kao motivom počinjenja, te posebice imajući u vidu skrivanje zločina i tragova kroz duži niz godina, kao i nekretički odnos okrivljenika prema samom kaznenom djelu, opravdava njihovo daljnje zadržavanje u pritvoru zbog opisanih posebno teških okolnosti djela.

Prilog: spis Kio-289/02
s priloženim
Kir-spisima

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA


Zeljko Krpan